

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce: **Mgr. et Mgr. J. T.**
bytem ...

proti
žalovanému: **generální ředitel Generálního ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 16. 12. 2014, č. j.: 52438-4/2014-900000-302,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí generálního ředitele žalovaného ze dne 16. 12. 2014, č. j.: 52438-4/2014-900000-302 (dále též napadené rozhodnutí), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele odboru 30 Generálního ředitelství cel ze dne 28. 8. 2014, č. j.: 35111-

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

18/2014-900000-30 (dále též rozhodnutí správního orgánu I. stupně), o kázeňském trestu za kázeňský přestupek. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

2. Žalobce v žalobě namítl, že mu byl kázeňský trest uložen po uplynutí propadné subjektivní dvouměsíční lhůty uvedené v § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 361/2003 Sb.). Služební funkcionář se o jednání žalobce, v němž byl spatřován kázeňský přestupek, dozvěděl nejpozději dne 2. 7. 2014, kdy mu byl pod č. j. 35111/2014-900000-30 doručen podnět vedoucího oddělení 304.7 Správních činností Praha odboru 30 Generálního ředitelství cel k zahájení kázeňského řízení. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci doručeno dne 8. 9. 2014, z čehož žalobce dovozuje, že se tak stalo více než dvou měsíců od seznámení se služebního funkcionáře se zmíněným služebním podnětem, tj. po uplynutí propadné subjektivní lhůty podle § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. Ustanovení § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. nepožaduje, aby bylo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu vydáno, ale aby byl kázeňský trest ve lhůtě 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, příslušníkovi oznámen. Za „uložení“ kázeňského trestu lze považovat výlučně okamžik, kdy se příslušník s rozhodnutím služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru, kterým je příslušníkovi kázeňský trest uložen, seznámí.
3. Žalobce dále namítl, že jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byla v rozporu se zákonem i z důvodu, že neobsahovala zákonem předepsanou náležitost, neboť podle § 181 odst. 3 zákona č. 361/2013 Sb. každé rozhodnutí služebního funkcionáře musí obsahovat razítko bezpečnostního sboru se státním znakem.
4. Žalobce uvedl, že jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně vychází z nesprávného posouzení věci, a proto nesplňují požadavky stanovené v § 181 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb.
5. Ve vyjádření k žalobě Generální ředitelství cel uvedlo, že nesouhlasí s názorem žalobce, že pojem „uložit kázeňský trest“ uvedený v ustanovení § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. znamená ve vztahu k subjektivní dvouměsíční lhůtě, že v této lhůtě musí být rozhodnutí, kterým se kázeňský trest ukládá, doručeno příslušníkovi. Pod zmíněným slovním spojením se musí rozumět vydání (vyhotovení a vypravení) rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Při úvaze o dodržení lhůty vycházel služební funkcionář nejen z právního názoru Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009–76, ze dne 24. 6. 2010, č. j. 4 Ads 51/2010–77, ze dne 26. 8. 2010, č. j. 4 Ads 76/2010–126, ze dne 29. 4. 2014, č. j. 5 As 12/2014), ale přihlédl i k povaze kázeňského řízení a skutečnosti, že dvouměsíční subjektivní lhůta pro uložení kázeňského trestu je svojí délkou relativně krátká a pokud v ní má služební funkcionář stihnout náležitě objasnit skutkový stav věci a dát příslušníkovi v souladu s § 174 zákona č. 361/2013 Sb. náležitý procesní prostor k hájení jeho práv, byl by požadavek na doručení rozhodnutí v dané lhůtě nepřiměřeně omezující, a to tím spíše např. v případě, kdy příslušník řízení úmyslně ztěžuje, protahuje a doručované (myšleno prostřednictvím poštovních služeb) rozhodnutí nepřebírá. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývají následující podstatné skutečnosti.
7. Dni 2. 7. 2014 převzal ředitel právního odboru Generálního ředitelství cel podnět k zahájení řízení o kázeňském přestupku, kterého se měl dopustit žalobce tím, že v rámci

Základního celního kurzu nevykonával dne 24. 6. 2014 opravnou zkoušku v předmětu Daňové řízení.

8. Po proběhlém řízení vydal dne 28. 8. 2014 ředitel odboru 30 Generálního ředitelství cel rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání kázeňského přestupku příslušníka Celní správy České republiky, kterého se dopustil tím, že dne 24. 6. 2014 od 8.30 hod. nenastoupil výkon služby ve ŠS CS Nové Butovice, ač mu důvod výkonu služby (konání opravné zkoušky z předmětu „Daňové řízení“ v zájmu bezpečnostního sboru, za účelem odstranění trvajících protiprávního stavu – řádného neabsolvování Základního celního kurzu příslušníkem a tedy trvajících neplnění „dalšího odborného požadavku“ ve smyslu § 19 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. vyžadovaného na služebním místě právník, doba i místo výkonu služby byly známy téměř měsíc předem, a službu pak tohoto dne nevykonával vůbec, ač věděl, že svým jednáním (resp. opomenutím jednání, k němuž byl povinen) může porušit služební povinnost řádně a včas k výkonu služby nastoupit a řádně službu vykonávat, přičemž se bez přiměřených důvodů spolehl na to, že tuto svoji služební povinnost neporuší, když vedoucímu oddělení zaslal sms zprávu o potřebě dovolené, aniž by věděl, že mu tento dovolenou v požadovaný termín určí. Vzhledem k tomu, že mu dovolená určena nebyla, je následkem jeho jednání neomluvená absence ve výkonu služby dne 24. 6. 2014, jakož i trvajících protiprávní stav (neplnění dalšího odborného požadavku ve smyslu § 19 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb.). Tímto jednáním žalobce porušil základní povinnost příslušníka dodržovat služební kázeň podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., neboť ve smyslu § 46 odst. 1 téhož zákona řádně a svědomitě nesplnil svoji služební povinnost vyplývající z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů, konkrétně z úpravy doby služby (§ 52 a násl. zákona č. 361/2003 Sb.), z úpravy dovolené (§ 65 a násl. zákona č. 361/2003 Sb.), z konkrétního rozvržení doby služby a místa jejího výkonu určeného vedoucím (seznámení příslušníka dne 29. 5. 2014 vedoucím a konkrétním způsobem výkonu jeho služby dne 24. 6. 2014 proti podpisu příslušníka na uvedeném přípisu ředitele odboru 40 Generálního ředitelství cel), čímž spáchal kázeňský přestupek podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., a to ve formě vědomé nedbalosti podle § 50 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb. Podle § 51 odst. 1 písm. b) a za použití § 186 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb. byl žalobci uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 10 % na dobu 3 měsíců.
9. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, v němž uplatnil stejné námitky jako v žalobě.
10. Dne 16. 12. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž potvrdil prvostupňové rozhodnutí a zamítl odvolání žalobce. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že námitku žalobce o uplynutí dvouměsíční prekluzivní lhůty k uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek, když se o přestupkovém jednání žalobce služební funkcionář s kázeňskou pravomocí dozvěděl dne 2. 7. 2014 a napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno až dne 8. 9. 2014, pokládá za nedůvodnou. Na tuto lhůtu je třeba dle žalovaného nahlížet tak, že se jedná o lhůtu, v níž musí být rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně) vydáno (právě pro tento závěr svědčí četná judikatura správních soudů), nikoliv že v této lhůtě musí být rozhodnutí příslušníkovi doručeno či dokonce v ní nabýt právní moci. Protože se vydáním rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vypraveno

k poštovní přepravě dne 28. 8. 2014, byla předmětná dvouměsíční subjektivní lhůta pro jeho vydání dodržena. K námitce žalobce týkající se otisku nesprávného razítka na rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že jestliže je na napadeném rozhodnutí u podpisu k jeho vydání příslušného služebního funkcionáře otisk kulatého razítka se státním znakem a textem „Generální ředitelství cel“, je třeba toto razítko považovat za razítko bezpečnostního sboru a vyhovující požadavku uvedeného v § 181 odst. 3 zákona č. 351/2003 Sb.

11. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána nedůvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud o žalobě rozhodl bez jednání, když účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
12. Lhůta pro uložení kázeňského trestu byla v době vydání rozhodnutí stanovena v § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb, ve kterém bylo stanoveno, že lze kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Kázeňský trest za jednání, které má znaky přestupku, lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku. Do běhu těchto lhůt se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení.
13. V dané věci není mezi účastníky sporné, kdy subjektivní prekluzivní lhůta začala běžet, v tomto konkrétním případě se jedná o den 2. 7. 2014, kdy řediteli odboru 30 jako příslušnému služebnímu funkcionáři byl doručen podnět k zahájení řízení o kázeňském přetupku žalobce. Posledním dnem dvouměsíční prekluzivní lhůty byl tedy den 2. 9. 2014. Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 28. 8. 2014. Z doručanky založené ve správním spise vyplývá, že písemnost byla připravena k vyzvednutí dne 29. 8. 2014 a z důvodu nezastižení adresáta byla uložena, žalobce si písemnost osobně vyzvedl dne 8. 9.2014.
14. Předmětem sporu a první námitky je výklad pojmu „uložit kázeňský trest“ obsaženého v první větě § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. Žalobce tvrdí, že pojem „uložit kázeňský trest“ je třeba vykládat ve vazbě na oznámení, tj. doručení předmětného rozhodnutí jeho adresátovi, tj. žalobci, žalovaný naopak má za to, že tento pojem je třeba vyložit ve vazbě na okamžik vydání rozhodnutí a zde se dovolává ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu.
15. Předcházející judikaturou správních soudů, na kterou odkazoval i žalovaný ve vyjádření k žalobě, bylo jednoznačně stanoveno, že na subjektivní dvouměsíční prekluzivní lhůtu stanovenou v ustanovení § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. je třeba nahlížet tak, že se jedná o lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře rozhodujícího v prvním stupni. Proti těmto závěrům ostatně ani námitka žalobce nesměruje. Ten má za to, že v předmětné lhůtě musí být rozhodnutí nejen vypracováno, ale i doručeno.
16. V daném případě bylo prvostupňové rozhodnutí vypracováno a předáno k poštovní přepravě dne 28. 8. 2014, tedy ve lhůtě do dvou měsíců od okamžiku, kdy se příslušný služební funkcionář dozvěděl o jednání žalobce, za které mu byl následně uložen kázeňský

trest. Písemnost byla dne 29. 9. 2014 uložena v provozovně držitele poštovní licence, žalobce byl o tom uvědoměn a zásilku (rozhodnutí) fakticky převzal dne 8. 9. 2014, tedy poslední den úložní lhůty.

17. Zákon č. 361/2003 Sb. v části dvanácté poměrně komplexně upravuje řízení ve věcech služebního poměru, ustanovení o tom, kdy je třeba považovat rozhodnutí za vydané, však neobsahuje. V takovém případě pak dle názoru soudu je nutné vzhledem k § 1 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), ve kterém je stanoveno, že tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup, vycházet z § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu. Podle tohoto ustanovení se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"
18. Je sice pravda, že pojem „uložit kázeňský trest“ je možné v zásadě interpretovat trojím způsobem, jednak že rozhodnutí o sankci musí být vydáno, nebo tak, že musí být doručeno (oznámeno), anebo tak, že ve stanovené lhůtě musí nabýt právní moci. Jelikož pouhý gramatický výklad se jeví v tomto případě nedostatečným, je třeba použít další výkladové metody, především výklad systematický, v návaznosti na rozsah úpravy, běh jednotlivých lhůt – např. pro podání odvolání, pro rozhodnutí o podaném odvolání, procesní práva účastníků řízení apod. části dvanácté zákona č. 361/2003 Sb. a zohlednit i relativně krátkou subjektivní dvouměsíční prekluzivní lhůtu stanovenou v ustanovení § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. Vázat dodržení dvouměsíční subjektivní prekluzivní lhůty na doručení prvostupňového rozhodnutí není na místě. Je sice pravda, že až doručením, tj. oznámením tohoto rozhodnutí se adresát s tímto rozhodnutím seznámí a na okamžik doručení jsou navázány další procesní lhůty, např. pro podání odvolání, ale na druhou stranu může adresát rozhodnutí okamžik doručení oddalovat. V této souvislosti považuje soud za vhodné poukázat na to, že v § 189 odst. 9 zákon č. 361/2003 Sb. ani výslovně nestanovil, že je nutné, aby v této lhůtě bylo rozhodnutí příslušníkovi i doručeno. Lze připomenout, že předcházející právní úprava služebního poměru ohledně rozhodnutí o ukončení služebního poměru v § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky výslovně stanovila, že v subjektivní lhůtě musí být prvostupňové rozhodnutí služebního funkcionáře i doručeno. Jestliže ustanovení § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. takový požadavek neobsahovalo, lze mít za to, že rozhodné bylo pouze vydání, to je i předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení.
19. Podle § 181 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. rozhodnutí obsahuje výrok, odůvodnění a poučení o odvolání (rozkladu). Dále obsahuje jméno, příjmení, datum narození, případně evidenční číslo, služební hodnost a hodnostní označení nebo hodnost účastníka, kterého se týká, datum vydání rozhodnutí, jméno, příjmení, služební hodnost, hodnostní označení nebo hodnost a podpis služebního funkcionáře, který ve věci rozhodoval, a otisk razítka bezpečnostního sboru se státním znakem. Osobní údaje příslušníka zpravodajské služby mohou být uvedeny v rozsahu umožňujícím zakrytí jeho totožnosti.
20. Druhá žalobní námitka se týkala toho, že napadená rozhodnutí neobsahovala razítko bezpečnostního sboru se státním znakem. K tomu soud uvádí, že se jedná o formální náležitost rozhodnutí, což ostatně vyplývá z § 181 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. Případná absence otisku razítka, která by zakládala nezákonnost správního rozhodnutí v takové

intenzitě, pro něž by bylo nutné takové rozhodnutí zrušit, by byla možná pouze v případě, pokud by toto pochybení vrhalo pochybnost na to, kdo předmětné rozhodnutí vydal, což se v tomto případě evidentně nestalo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011 – 82, ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014 – 48). V této souvislosti považuje soud za vhodné připomenout, že ve věcech služebního poměru správní soudy za žalovaného označují toho služebního funkcionáře, který napadené rozhodnutí vydal.

21. Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobcem uplatněné námitky nejsou důvodné, že v namítaných oblastech byla věc žalovaným posouzena v souladu s právními předpisy. Proto soud žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 16. července 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu